

Ultimul eseu

O dimineață mohorâtă de duminică, februarie 1974. În alte condiții nu m-aș fi sculat din pat pentru nimic în lume, dar astăzi se anunță o zi deosebită: avem meci de pregătire cu echipa mare! Cu foștii campioni și actualii vicecampioni ai României! Un asemenea eveniment nu are loc decât de două ori pe an și de fiecare dată stârnește în rândul juniorilor un interes deosebit și orgolii pe măsură.

La primul zdrăngănit al ceasului deșteptător, contrar obiceiului de a mai lenevi câta, sar din pat luând-o prin surprindere și pe Hermi, neobișnuită cu astfel de apucături matinale în sfânta zi de Duminică. După ce o pun în temă cu meciul ce va începe la ora 9, primesc cuvenitele sfaturi ce se strecurau lin între urechi, intrând pe una și ieșind pe cealaltă fără a lăsa nicio urmă a trecerii lor pe acolo.

- Să ai grijă de tine Oliver, că mama numai pe tine te are! Rugbyul e un joc atât de brutal... Mai bine nu te duci, stai acasă și te uiți la televizor...

Mai devreme decât plec de obicei la școală, am zbughit-o spre sala de sport a Universității. Acolo ne-am echipat și am primit ultimele sfaturi ale lui „Balena“ Florin Popovici, antrenorul nostru, care peste câteva minute avea să ne devină adversar!

Meciul ăsta mai avea o miză importantă pentru noi, juniorii. De curând am fost dotați cu un nou rând de echipament de care ne-am îndrăgostit la prima vedere pentru că era complet negru, precum al celebrei naționale neozeelandeze „All Blacks”!

Eu aveam numărul 29, dar nu din cauza asta eram rezervă. Erau alții mai experimentați și mai buni decât mine. Dar nu din cauză că eram rezervă aveam numărul 29, ci pur și simplu pentru că echipamentul ni s-a repartizat fiecăruia după mărime și ăsta s-a nimerit să mi se potrivească la fix, de parcă fusese făcut la comandă.

La ora 9 și jumătate echipele s-au aliniat la centrul terenului pentru a saluta publicul. Public format din rezervele celor două echipe, printre care mă aflam și eu, din păcate! Deși plouase toată noaptea, gazonul fostului stadion „23 August” era destul de bun dar nu știu cât avea să reziste sub crampoanele ce susțineau sutele de chile ale înaintașilor.

Arbitrul era nimeni altul decât nea Mitică Antonescu, antrenorul care a adus primul titlu de campioană la rugby în provincie, la Timișoara, cu un an în urmă! Ce sărbătoare a fost atunci când actualii noștri adversari au trecut prin fața Catedralei cu trofeul în brațe! Deși pe atunci nu știam chiar nimic despre acest sport atât de bărbătesc, cred că în subconștientul meu s-a cuibărit dorința de a le călca pe urme campionilor.

La început „ai mei” au fost mai încrâncenați dar asta nu a folosit prea mult. Încet-încet, cei mari și-au impus jocul și efortul de a le ține piept era în van.

Eseurile veneau firesc și scorul luase proporții, dar din fericire nimeni nu ținea evidența, scopul era să jucăm fiindcă învingătoarea se cunoștea oricum! Sau poate nu?

La pauză „Balena” a făcut câteva modificări în urma cărora mi-am găsit și eu locul în echipă, pe aripa stângă, deși preferam să joc pe partea dreaptă. Dar ce contează, important era să joc!

Schimbări a făcut și nea Mitică în echipa seniorilor. Dar altceva nu s-a schimbat, iureșul spre buturile noastre a continuat cu aceeași eficiență așa că diferența creștea constant...

Pe margine, nea Mitică n-a tăcut o clipă din gură. Mereu era nemulțumit de ceva, mereu le cerea mai multă concentrare adversarilor noștri. Pe ei îi suduia, pe noi ne încuraja, doar doar ne va ieși și nouă ceva. Și uneori chiar ne reușea: ba o tușă lungă care împingea jocul departe de buturile noastre, ba o recuperare, ba un placaj spectaculos! Discret, arbitrul ne ajuta din când în când, nu de dragul nostru, firește, ci pentru a-și pune elevii în dificultate și uite așa am prins și noi curaj...

Nea Mitică mai întrerupea jocul din când în când dând sfaturi ambelor echipe. Alor lui le zicea ce să facă, nouă ne zicea cum putem anihila ce puneau la cale cei mari. Într-una din aceste pauze, Ianoș ne adună în jurul lui și ne zice scurt:

- Nu uitați, în ultimele 5 minute îi tupăim!

Mai încape vorbă? Ultimele cinci minute sunt întotdeauna decisive: atunci se stabilește învingătoarea morală: cine înscrie ultimul eseu, e declarat învingător, indiferent cât era scorul în acel moment. Miza era chiar mai mare pentru că învingătorii aveau prioritate la dușuri, iar învinșii trebuiau să aștepte să le vină rândul!

N-a trecut mult și nea Mitică se uită la ceas și pronunță cuvintele magice pe care noi, juniorii, le-am așteptat cam de când a început meciul. Acum sau niciodată! Și era clar că luam în calcul doar prima alternativă. Înaintașii noștri parcă s-au trezit dintr-o lungă hibernare. Orice minge era aprig disputată, pasele mergeau șnur și răsplata se vedea: de minute bune jocul se desfășura în terenul adversarilor. Cei cincisprezece eram ca un zid de care nu se putea trece. De pierdeam balonul, adversarul era prompt făcut una cu pământul, spre exasperarea lui nea Mitică, din ce în ce mai nemulțumit de echipa sa.

După o tușă scurtă se formează o grămadă spontană pe care înaintașii noștri o împing înspre douășdoiul advers. Mircea Jurj, demiul nostru, nu se grăbește să joace balonul, așteaptă cuminte să prindă momentul favorabil. Fulgerător ridică balonul, lasă impresia că deschide linia de treisferturi dar surprinde pe toți mutând jocul pe partea închisă, pe stânga. Man Pascale țâșnește spre buturile celor mari, eu vin lansat la trei metri în urma lui, pregătit să primesc pasa decisivă dar din păcate Man întârzie o fracțiune de secundă și chiar în clipa în care pasa lui a plecat spre mine a fost placat de un adversar. Din cădere pasa n-a avut precizie și până am cules balonul am devenit o pradă

ușoară pentru adversari. De parcă unul n-ar fi fost de ajuns, doi au sărit să mă placheze sucindu-mi scheletul în toate părțile și zvârlindu-mă în tușă cu balon cu tot.

M-am ridicat cu greu, încercând să culeg toate oasele de pe jos. Șoldul mă dureau îngrozitor, dar mi-am amintit de vorbele primului nostru antrenor, „Bibi” Ioan Mihai Tătucu:

- Mă, dacă se întâmplă cândva să vă doară vreun picior sau ceva, vă gândiți așa: „nu pe mine mă doare, pe el îl doare!” și să vedeți că vă trece imediat!

Și chiar așa s-a întâmplat: nu pe mine mă dureau ci pe șold! Treaba lui, nu mă interesează! Tot ce mă interesa era să nu pierdem terenul câștigat, să îi ținem pe vicecampioni cât mai departe de ultimul eseu.

Urmează o fază copiată parcă la indigo:

După o tușă scurtă se formează o grămadă spontană pe care înaintașii noștri o împing înspre douășdoiul advers. Mircea Jurj, demiul nostru, nu se grăbește să joace balonul, așteaptă cuminte să prindă momentul favorabil. Fulgerător ridică balonul, lasă impresia că deschide linia de treisferturi dar surprinde pe toți mutând jocul pe partea închisă, pe stânga. Man Pascale țâșnește spre buturile celor mari, eu vin lansat la trei metri în urma lui, pregătit să primesc pasa decisivă dar... aici s-a terminat indigoul! Pentru că de data asta Man a pasat la timp, am prins balonul, am ținut un adversar la respect aplicându-i un tampon zdravăn, o schimbare de direcție spre colțul terenului, o fentă, un culoar liber și pe-aci ți-e calea! „Genunchii la piept!” îmi răsunau în urechi îndemnurile lui Tavie, antrenorul meu de atletism, în timp ce, metru cu metru, centimetru cu centimetru linia de but era tot mai aproape!

- Du-te, Oliver, du-te!!!

O ultimă schimbare de direcție, de data asta spre centru, cinci... patru... trei... doi... unu... Eseau? Nu încă! Păi dacă tot am ajuns aici, ce-ar fi să o pun la centru? Chit că acum chiar că nu contează, dar ar fi păcat să n-o pun între bețe!

- Culc-o! Pune-o jos! îmi strigă coechipierii.

Simt o namilă de adversar gata să mă sfâșie, doar doar voi scăpa balonul așa încât renunț la ideea eselui la centru mulțumindu-mă doar cu un plonjon spectaculos pentru camera venerabilului Emerich Robicek, fotograful de la „Drapelul”. Dar duminica asta nu ne-a onorat cu prezența și chiar dacă ar fi fost pe stadion, cu siguranță ar fi fost pe cealaltă parte a terenului!

S-a terminat! Am câștigat! Am înscris ultimul eseu! De bucurie, toți coechipierii, cu rezerve cu tot, au găsit de cuviință să mă sufoce de bucurie, aruncându-se pe mine, conform tradiție! Cu greu am reușit să mă eliberez de atâta recunoștință!

Da, eram fericit că eu am pus-o jos, dar meritul principal a fost al înaintării, ei au câștigat balonul, ei au dus greul. Apoi Mircea, calm și calculat, a găsit soluția inteligentă care i-a surprins pe adversari. Cine și-ar fi imaginat că va lansa atacul pe partea închisă de două ori la rând? Și a mai fost și meritul lui Man care mi-a pasat exact la momentul potrivit!

Abia acum vine rândul meu: cursa mea spre buturi, slalomul meu printre adversari, clarviziunea mea, sprinteneala mea, hotărârea mea! Toate pentru a îndeplini o simplă formalitate, culcarea mingii în terenul de țintă! Da, o simplă formalitate, recunosc, evident cu falsă modestie!

În timp ce învinșii noștri își încasau porția de sudălmi de la nea Mitică, noi am luat-o ușurel spre vestiare, fericiți de parcă am fi câștigat cupa și campionatul! Șoldul drept începuse să mă doară iar, dar eu mă încăpățânam să-i dau „ignore”. Văzând că nu-i merge cu mine a transferat misiunea genunchiului drept, dar tot fără folos: nu pe mine mă durea, pe el îl durea. Who cares, nu?!

- Am crezut că o să uiți s-o pui jos, mi-a zis Gigi în timp ce ne pregăteam să ne luăm răsplata meritată: dușurile pe care le puteam folosi după cum vor mușchii noștri!

- Am vrut s-o pun la centru, da's sigur că o băgai printre bețe și din locul în care am culcat-o, zic eu tot atât de modest...

- Clar, de acolo oricare o băga, nu musai să fie chiar la mijloc, ce naiba!

Dușul fierbinte m-a făcut să uit de șold, de genunchi și celelalte componente ortopedice. Ba chiar am uitat și de Poli care la ora aceea juca un amical cu Legia Varșovia, pe stadionul CFR. Până la urmă tot mi-am amintit și cu părere de rău am renunțat la trofeul cucerit prin marcarea ultimului eseu, m-am îmbrăcat și profitând de soarele călduț ce ne răsfața timid anunțând o primăvară timpurie, am luat-o pe jos să prind ultimul sfert de oră din meci. Când am ajuns era 2-0 pentru Poli și atât a rămas.

De acolo, iar târâș-grăpiș spre Laho. De ce târâș-grăpiș? Păi de șold și de complicele său genunchiul care voiau cu tot dinadinsul să-mi amintească prezența lor. În fine, când ajung acasă Hermi m-a așteptat cu masa pusă și după ce m-am ghiftuit bine de tot, m-am întins în pat să văd „*Ce vrăji a mai făcut nevasta mea*”. Nu prea știu ce vrăji a făcut Samantha în aceea duminică, dar pe mine sigur m-a vrăjit, trimițându-mă pentru vreo trei ore în lumea viselor...

Când m-am trezit se întunecase. Dau să mă ridic din pat, dar surpriză! Genunchiul drept zici că-i străpuns de o lance sau burghiu sau poate vreo daltă...

O nouă tentativă, un nou junghi. Nici chestia cu „pe el îl doare, nu pe mine” nu ține... În sfârșit, doar n-o să mă piș pe mine, nu? Mă ridic hotărât, îmi înghit gemetele să n-audă Hermi și o iau spre budă. Cum ating podeaua cu piciorul drept, un nou junghi în genunchi, Nu mai sunt chiar atât de convins că pișatul are prioritate. Da' mi-s bărbat sau ce naiba?! Încet-încet ating al doilea obiectiv important pe ziua de azi și decid că-mi ajunge. Mă culc și pentru prima dată urmez sfatul lui Hermi: mă uit la televizor până adorm...

Zbor întrerupt

Se spune pe bună dreptate că noaptea este un sfetnic bun. Așa a fost și noaptea ce a urmat, la capătul căreia sfatul ce l-am primit a fost să nu mă duc la

școală. M-am conformat fără nicio obiecție, dar ceva tot trebuia să fac în schimb: să mă duc la Policlinica Sportivă, pentru motivare.

Drumul până acolo a fost un calvar. La fiecare pas simțeam junghiuri monstruoase în genunchi. Nu mai spun cum am urcat și am coborât din tramvai, cum am urcat cele câteva trepte ale dispensarului de pe bulevardul Victoriei. Noroc că am fost singurul pacient la aceea oră așa că asistenta doctorului Mateescu m-a luat imediat în primire.

- De unde ești? m-a întrebat ea.
- De la se se e, răspund eu, sâsâit.
- Nu clubul, sportul!
- Rugby.
- A început rugbyul deja?
- Nu chiar...

Mi-a dat fișa și mi-a făcut semn să intru în sala de consultație.

- Care-i baiul? mă întâmpină doctorul binevoitor.

I-am explicat cum s-a întâmplat, că la început m-a durut șoldul, apoi am mers prin tot orașul și abia seara m-a apucat durerea asta insuportabilă la genunchiul drept.

- Culcă-te pe masa asta, m-a îndemnat doctorul.

A-nceput a-mi palpa genunchiul, întrebându-mă din când în când dacă mă doare. Să fiu al dracului dacă mă durea! Tocmai când mă pregăteam să scot un icnet cât de cât, să nu zică lumea că n-am nimic, iaca nimerește locul și în locul icnetului prefăcut scot un urllet sincer, de durere:

- Auuuu!
- E clar, tinere. Țsta-i meniscul! Nu știi dacă scapi fără operație.

Cred că am făcut o mutră tare amărâtă. Poate de aceea, doctorul a continuat:

- Dacă ai noroc scapi cu ceva infiltrații.

Și zicând asta, a-nceput să-și pregătească instrumentele. Trăgeam cu coada ochiului și ce am văzut nu mi-a plăcut deloc.

Doamnelor și Domnilor! O seringă atât de mare n-ați mai văzut decât dacă frecvența cabinetelor veterinare pentru vaci și boi, ceea ce mă cam îndoiesc. Cam cât o sticlă de citro era seringă, iar acul cu care era dotată era cât un ac de tricotat! Atât de lung și atât de gros! Și acul acela vroia domnul doctor să mi-l vâre în genunchiuțul meu drept, care și așa mă durea la orice mișcare. Acum o să mă doară și fără să-l mai mișc! Cred că urmează scene de violență maximă, nerecomandate persoanelor sensibile, așa că pe acestea le sfătuiesc să treacă direct la capitolul următor!

După ce i-a făcut plinul cu nu știu ce lichid extras din vreo zece fiole, doctorul vine cu seringă în mână lângă masa pe care zăceam cu inima cât un purice, poziționându-se cu spatele la mine în așa fel încât să nu văd ce-mi face. Cu o vată muiată în spirt medicinal freacă bine genunchiul, pregătindu-l pentru tortura ce avea să înceapă în cel mai scurt timp. Se pare însă că nu era prea

hotărât, fiindcă supliciul întârzia. Timpul trecea și eu nu știam ce să cred: o fi renunțat la infiltrație, i s-o fi făcut milă de mine, nu știe pe un' să bage ditamai acul?

- Să nu te miști! S-a auzit vocea gravă a doctorului, semn că n-a renunțat și că supliciul avea să înceapă totuși. Dar în loc să simt acul sfredelindu-mi prin genunchi, doctorul se depărtă spre dulăpiorul din care scosese ustensilele în urmă cu câteva minute.

Evident că privirea mi-a fost atrasă ca un magnet de genunchiul drept. Capătul uriașului ac ieșea vreo 3 centimetri din genunchi. Nu-mi venea să-mi cred ochilor, oare visez sau...? Eram tare curios să văd pe unde a ieșit, fiindcă era imposibil ca namila de ac să aibe loc în genunchiul meu. Fără a mă mișca, am încercat să arunc o privire înspre talpa piciorului unde bănuiam eu că s-ar termina acul. După câteva tentative nereușite, spre surprinderea mea am reușit să-mi văd talpa fără să mă ridic de pe masă. Desigur vă veți întreba cum naiba? Habar n-am, simțeam doar că plutesc lin prin încăperea, înălțându-mă încet până ce am simțit tuburile de neon deasupra mea. M-am tras puțin într-o parte ajungând deasupra cheliei domnului doctor. Știți voi cum arată o chelie văzută de sus? Foarte nostim! Uite, mai avea câteva fire răzlețe ce-i stăteau vâlvoi! Din orice alt unghi îl priveai nu-ți dădeai seama! Acum vedeam bine ce face domnul doctor: extrage cu seringă serul fiziologic din alte zeci de fiole, fără îndoială pentru a completa prima porție pe care desigur mi-a vârat-o deja.

Ce interesant! Puteam să văd ce se petrece și în încăperea alăturată: asistenta care mi-a dat fișa n-a stat degeaba: s-a apucat să-și facă unghiile cu oajă. De fapt era gata, aștepta doar să se usuce. Iar în hol, pe o bancă, stătea un tip cu piciorul în gips. Eram sigur că a venit să-i scoată gipsul. Nu mă întrebați de unde știu, se pare că aici sus, nu numai că le vezi pe toate, dar le și știi pe toate!

Între timp domnul doctor a revenit lângă masa supliciului, a potrivit acul în seringă și cu multă finețe și răbdare a împins conținutul seringii prin ac în genuchi fără să simt nimic, ce-i drept! De mirare am ridicat privirea spre tavan și de-odată mă trezesc trecând prin podul clădirii (Doamne ce mi-ar fi plăcut să cotrobăi pe acolo!), apoi am plutit deasupra acoperișului de țigle. Mă înălțam tot mai mult, fără niciun efort! Iată Catedrala, ce mică pare de aici, de sus! Și Canalul Bega, ce ciudat arată: vine dinspre răsărit drept ca un liniar, străbate orașul pentru a se scurge spre apus, la fel de drept ca și partea din amonte. Numai prin oraș descrie un arc de cerc îndreptat spre sud, ca un cablu ce s-a îndoit sub propria greutate.

- Ține vata cu degetul și apasă puțin, am auzit ca prin vis vocea domnului doctor.

Deși eram hăt departe, undeva jos, pe o masă din policlinica sportivă mă vedeam ținând conștiincios vata cu degetul arătător al mâinii drepte. Nu știu cum a ajuns degetul meu acolo. Oricum nu mă deranja deloc.

- Am terminat pe ziua de azi, poți să te dai jos, a continuat doctorul.

Să cobor... dar cum să cobor?! De fapt eu continuam să urc, să urc, să urc!

- Trebuie să cobor, am zis în șoaptă în timp ce continuam să urc...

- Vreau să cobor, am zis de data asta cu mai multă hotărâre.

- Vreau jos!

Ascensiune a încetat, ceea ce mi-a dat speranța că poate voi reuși să revin cât mai iute în sala de tratamente.

- Vreau să cobor! Vreau înapoi! Vreau jooooos! Se aude?! Vreau jooooooooos!

Undeva deasupra mea am auzit cum o poartă uriașă de fier s-a trântit cu zgomot și o voce sobră în care se distingea cu claritate amprenta alcoolului ce a curs de-a lungul secolelor prin gâtulejul vorbitorului:

- Mai dă-te dracu' de prost!

La fel de senin cum m-am înălțat spre amețitoarele înălțimi, am revenit la locul meu pe masa de tratamente din ambulatorul policlinicii sportive, unde domnul doctor se pare că-și cam pierduse răbdarea:

- Hai, dă-te jos odată, că mai am unul la care trebuie să-i scot gipsul.

V-am zis eu că asta a venit să-i scoată gipsul?! Deci am știut eu bine! Am fost sigur că asta are să se întâmple.

Epilog

Oooo, pe cine întâlnim noi aicea? Pe cei slabi de înger care nu s-au simțit în stare să urmărească tratamentul ce mi-a fost aplicat cu seringă cât sticla de citro și acul cât acul de tricotat!

Acum, după ce a trecut totul, pot să vă spun cu mâna pe inimă că n-a fost chiar atât de groaznic cum se anunța. Chiar că ne-am speriat cu toții degeaba! A fost chiar interesant și ca să vă convingeți, vă las să reveniți la capitolul anterior să citiți fără teamă cum a decurs tratamentul.

Așa, deci. Suntem din nou împreună pentru a afla cum s-a terminat povestea ultimului eseu.

Am fost rechemat miercuri pentru control, apoi vineri. Miercuri doctorul Mateescu m-a asigurat că aș putea să scap de operație dar vineri mi-a dat vestea cea rea: trebuie să mă operez. Am fost atât de șocat încât era să uit să-i cer motivare pentru săptămâna ce am lipsit de la școală (era clar că nu voi merge nici sâmbătă). La această cerere doctorul a fost și mai șocat. N-a înțeles de ce nu m-am dus la școală, că doar acolo trebuia să-mi folosesc capul, nu piciorul! Se vede treaba că dumnealui nu cunoștea frumoasă zicală populară ungurească:

*„Iskolában fáj a lábam
Hazamenni nem fáj semmi”¹*

¹ „La școală piciorul mă doare / Acasă, nimic nu mai are” - traducere rimată și ritmată!

În fine, am luat motivarea, am luat și trimiterea și în aceeași zi m-am prezentat la ortopedie să mă planifice la operație.

- Vino luni dimineața la 7, nu mănânci, nu bei nimic dimineața. Îți aduci ce-ți trebuie pentru o săptămână!

Ce operativitate la operația asta! Țștia parcă s-ar fi bucurat că vor opera un sportiv de menisc! Ah, că veni vorba de sportivi, m-am dus să-i dau vestea și antrenorului meu, „Balena” Popovici. Dar cum el era la examen, i-am zis lui „Bibi” Tătucu, primul meu antrenor de rugby.

- Nu te duci la nicio operație, mi-a zis el categoric! Țșia de la ortopedie Țș niște măcelari. Uite, Țșți dau un bilet pentru doctorul Messinger. Numai pe el Țș lași să te opereze!

Cu doctorul Messinger am avut noroc. Era plecat cu Poli Țș în Polonia așa că am mai amȚșnat operația o săptămȚșnȚș. Dar n-am mai avut tupeu să nu mă duc la școală... Ce-i prea mult strică, este? Mai mult decât atât, colegii m-au primit cu mare entuziasm. Tocmai făcuse vȚșlvȚș faptul că Țșnsuși Gerd Müller, golgeterul lui Bayern și al naționalei Germaniei fusese și el operat de menisc și acuma urmam... eu!

ȘchiopȚștam cu demnitate pe coridoarele școlii și sufeream sincer atunci când mă așezam și mă ridicam din bancă. Dar totul avea un preț: sȚșmbȚștȚș era reuniune și nu puteam lipsi, mai ales acum când devenisem atât de important pentru toată lumea!

Vizita la doctorul Messinger Țș în timpul primului antrenament a lui Poli după revenirea din Polonia, la stadionul „1Mai”, a fost scurtȚș. După ce a citit biletul de la Tătucu, m-a Țșntrebat:

- Asta e scrisȚș Țșn urmă cu vreo zece. Zile. Când te-ai accidentat de fapt?

- Ieri au fost trei săptămȚșnȚș.

- Trei săptămȚșnȚș?! Nu trebuie nicio operație! Uite, dȚș-Țș cu unguentul Țșta vreo douȚș săptămȚșnȚș. Când se terminȚș tubul Țșți mai iei cȚș se dȚș fȚșrȚș rețetȚș. Ziua sȚș porȚș genunchierȚș, dar noaptea o dai jos. Dacă mai ai probleme mă gȚșsești aici când are Poli antrenament.

I-am mulțumit și am dat să plec, fericit cȚș scap de operație.

- De ce mergi șchiopȚștȚșnd, m-a Țșntrebat el Țșn timp ce mă ȚșndepȚșrtam.

- MȚș cam doare genunchiul, zic eu.

- Ia nu mai șchiopȚșta. Mergi drept cȚș dacȚș te doare nu conteazȚș dacȚș șchiopȚștezi sau nu.

Peste cȚșteva zile mi-am reluat antrenamentele, e drept cȚș numai alergȚșri ușoare. O vreme genunchiul mă ȚșnștiinȚșa din timp de schimbarea vremii, dar peste cȚșteva luni a trebuit să consult iarșși buletinul meteo cȚș pe genunchiul meu nu mă mai puteam baza!

Jocuri n-am mai prins Țșn aceea primȚșvarȚș. Toamna toată echipa de junior a devenit echipa secundȚș a UniversitȚșții, jucȚșnd Țșn divizia B. Greu mai apucaii să fii rezervȚș, cu atât mai puțșn să joci! Am făcut-o totuși și Țșn B, dar... ultimul eseu a rȚșmas ultimul! Țșncet-Țșncet m-am retras dedicȚșndu-mȚș școlii: eram Țșn anul

patru de liceu, urma bacul, admiterea... Abia peste vreo doi ani am revenit tot în B, la Electrotimiș...

De-a lungul celor trei ani cât am practicat rugbyul la SSE mi-am făcut mulți prieteni de nădejde. De câte ori ne întâlnim reținem un crâmpel frumos al tinereții noastre... Condiția fizică dobândită atunci nu m-a părăsit nici astăzi, la fel și tenacitatea, spiritual de echipă și de sacrificiu. Am dobândit o gândire pozitivă și creativă precum și multă încredere în mine însumi. Și mai presus de orice am rămas cu multe și nepieritoare amintiri...

Bonus

La începutul anilor optzeci întreaga echipa de baschet feminin a Universității Timișoara, vicecampiona României la aceea vreme, a fost angajată la Oficiul de Calcul Electrotimiș. Spre deosebire de fotbalistii care erau și ei angajați prin diverse sectoare, fetele chiar veneau la muncă și făceau treabă bună.

Bineînțeles că băieții din oficiu eram încântați de asemenea companie și invitam fetele la chefuri sau la săptămânalul turneu de ping-pong din garajul unui coleg. Printre ele era una bună de tot, Marcela Bodea căreia îi făcusem ochi dulci o vreme, dar după ce am aflat că e rezervată altcuiva am lăsat-o mai moale.

Când aveau fetele meciuri la sala Olimpia eram și noi prezenți să le facem galerie. Așa s-a întâmplat și la un turneu desfășurat într-un weekend în cadrul căruia s-au disputat trei etape ale campionatului național. Într-unul din meciuri a jucat Rapid București unde s-a remarcat una bunoaică de tot, pe nume Rodica Nuștiucum. Toată sala era în delir când recupera vreo minge, când se înălța sub panou și arunca la coș!

Apoi au jucat și fetele noastre și au câștigat lejer. După meci, iaca o văd pe Marcela urcând în tribună și căutându-ne cu privirea. Înainte de a-i putea da de știre unde suntem o văd înconjurată de o ceată de puști care voiau autografe. Am așteptat cuminte până a încheiat socotelile cu puștimea, apoi, sfios m-am apropiat și i-am zis:

- Merit și eu un autograf?

- Bineînțeles, mi-a răspuns ea zâmbind și s-a pus să-mi scrie o dedicație pe programul de meci pe care i l-am dat.

Tocmai atunci a trecut un drăcușor pe acolo, mi-a vârat în mână un al doilea program de meci șoptindu-mi la ureche să-i mai cer unul.

- Dacă te rog, îmi mai dai unul?

- Desigur... dar ce faci cu două autografe?

Nu știam ce să-i zic, noroc cu drăcușorul, care m-a salvat șoptindu-mi iarăși la ureche:

- Îl vezi pe puștiul ăla în trening albastru? Fac schimb cu el: pe două autografe „Marcela Bodea” primesc unul „Rodica Nuștiucum”.

Dacă aș fi înjurat-o de mamă, de tată, de frați, surori și alte neamuri, n-ar fi avut reacția asta. S-a oprit din scris, mi-a întins foaia cu scârbă sfredelindu-mă cu privirea, apoi s-a depărtat fără să scoată o vorbă. Nici zilele următoare, când m-am dus să-i cer scuze pentru incident nu m-a învrednicit cu vreo vorbă. Abia mai târziu am înțeles cauza supărării ei: aceea Rodica Nuștiucum era rivala Marcelei la Naționala României, dar nu orice rivalitate ci una de aia cum numai femeile știu să manifeste!

Acum stau și am o dilemă: tocmai am primit trei autografe de la amicul meu Strâmbi și nu știu ce i-aș putea oferi echivalent în schimbul lor. Și iată că iar își bagă drăcușorul coada: îmi pune pixul în mână și începe să scrie în locul meu:

*Lui Nicu Strâmbeanu,
la aniversarea primei jumătăți de secol
de când ne cunoaștem!
Cu pritenie, Oliver*

Oare câte autografe de la Gerd Müller va primi în schimb?!